

IX.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Bemyndigelse for Finantsministeren til at understøtte Anlægget af Fællessukkerfogerier m. m. og Dyrettelsen af en Kreditforening for Sukkerplantagerne paa St. Croix.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 31te Januar 1876).

Da en Række Forflag i 1862 var forelagt Rigsraadet angaaende de vestindiske Forhold, deriblandt Kolonialloven, yttrede den daværende Finantsminister blandt andet følgende (Rigsraadsstidende for 1862, Spalte 49—50): „Det vil nu sees, at dette Forflag, som er af en meget indgribende Betydning for Kolonierne selv, i det Hele er bygget paa en, som det forekommer mig, fornøstlig og sund Tanke. Vi kunne ikke ønske, at disse Besiddelser skulde afgive nogen regelmæssig Indtægt til Staten, men vi kunne heller ikke ønske, at de skulde forvolde os nogen betydelig Udgift. Det er vanskeligt for os her at bedømme de Forhold, der derved komme i Betragtning; hver Gang der er Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-vestindiske Der, og Rigsdagen eller Rigsraadet skal tage Beslutning derom, føler man sig i en overordentlig vanskelig Situation og har ondt ved at se, hvorvidt det, der er fastslaaet, er det Rette, eller om man skal vedtage nogen Forandring.“

Af denne og mange lignende Udtalelser i Rigsraadet 1862 fremgaar det klart, at man ved at give Kolonialloven af 27de November 1863 gik ud fra den Forudsætning, at samtidig med, at Derne fik en større Selvstyrelse end hidtil, skulde de tillige i finantslig Henseende være i Stand til at kunne hjælpe sig selv. Forudsætningen har desværre ikke holdt Stik; Rigsdagen har i de sidste Aar næsten hvert Aar været nødt til at befatte sig med Tilstandene paa de vestindiske Der især paa St. Croix — og dog kan det ingenlunde siges, at de sidste Aaringer have været særdeles uheldige paa denne D, naar 1872, 73 og 74 undtages; men Tilstanden før denne Tid var allerede uheldig, og man havde

tidligere henvendt sig til Møderlandet med sine Klager, om hvilke man herhjemme, saalange de vestindiske Ders Salg stod paa, undlod at tage Beslutning. Først da Salgsudfigterne vare bristede, fremkom Finantsminister Jønger i Samlingen 1870—71 med Forflag til Lov „om nogle Den St. Croix vedrørende finantsielle Foranstaltninger“. At Tilstanden paa Den er i høt Grad forviolet, derom ere Alle enige, og man er endvidere enig om, at, selv om der indtræffer en Række almindelige Aar, saa vil den ikke derved væsentlig forbedres. Efter de Udvalget foreliggende Oplysninger sluge Driftsomkostningerne samtlige Indtægter, og der bliver Intet tilbage til Dens Bestyrelse m. m. Spørger man om Grunden til denne uheldige Tilstand, bliver Besvarelsen høit forskjellig. Paa Den selv synes man at mene, at Aarsagerne stamme fra Slaveriets Ophævelse og fra Afstæffelsen af Beskyttelsestolden. Indtil 1863 ydede Møderlandet de vestindiske Produkter en Beskyttelse, som kan sættes lig med en Pengeværdi af 250,000 Kr. aarlig. Naar der ses hen til, at de omliggende Der uden Slaveri og uden Beskyttelsestold og under samme Naturbetingelser, som St. Croix tillids befinde sig i en blomstrende Tilstand, kan Udvalget ingenlunde tro, at de nævnte Aarsager skulde være de rette. Der er da ogsaa nok desforuden, af hvilke man skal tillade sig at paa-pege nogle. Dens Bestyrelse er meget dyr og forholdsviis dyrere end paa de omliggende. St. Croix er en Kommune paa henved 23,000 Indbyggere. Bestyrelsen kostede 1865—1866 178,982 vestindiske Daler, og Udgifterne derved ere ikke siden bleve formindskede, uagtet det vestindiske Udvalg i 1870—71 mindede i sin Betænkning Ministeriet derom og udtalte samtidig